

К.б.н. Вельчева Л.Г., Кальченко В., Пюрко О. Є.

*Мелітопольський державний педагогічний університет імені Богдана
Хмельницького, Україна*

ІНТЕРАКТИВНА ТЕХНОЛОГІЯ НАВЧАННЯ

Реформування загальної середньої освіти вимагає кардинального переходу від традиційної системи інформаційно-пояснювального навчання, орієнтованого на передачу готових знань, до особистісно-орієнтованого, спрямованого не лише на засвоєння знань, а і на способи навчальної діяльності, на розвиток творчої особистості учнів. Велику роль при цьому набувають інтерактивні технології навчання, які сприяють формуванню компетентної особистості.

Інтерактивне навчання – це спеціальна форма організації пізнавальної діяльності, яка має конкретну мету – створити комфортні умови навчання, при яких кожен учень відчує свою успішність, інтелектуальний потенціал. [1].

Інтерактивні методи навчання здійснюються при взаємодії не тільки і не стільки вчитель-учень, скільки учень-учень. Результативність інтерактивного навчання сприяє більш глибокому засвоєнню знань учнями.

Так, старшокласник читаючи може запам'ятати 10% інформації; слухаючи пояснення - 26%; розглядаючи об'єкт - 30%; слухаючи і розглядаючи - 50%; обговорюючи - 70%. З урахуванням індивідуальних особливостей при обговоренні може бути засвоєно 80% знань; в результаті спільної роботи з обговоренням - 90%; в результаті навчання товаришів - 95% [2].

Головною умовою успіху інтерактивної технології навчання є творчість вчителя, його прагнення і готовність до самовираження у співпраці з учнями.

Творчість вчителя при інтерактивній технології навчання може виявлятися по-різному. Це і доречний натяк про шляхи вирішення проблемного завдання, і несподівано поставлена проблема перед учнями, і чіткий проблемний виклад матеріалу, і експромтом побудована свристична бесіда, і заздалегідь передбачена організація групової роботи класу, і перебудова логіки викладу, і побудова всього уроку, і багато іншого, в чому вчитель проявляє себе не ординарно, захоплено, доброзичливо [4].

Використання в навчальному процесі інтерактивної технології вимагає від вчителя дотримуватися наступних дидактичних правил.

Не використовувати слова “поділ класу на групи”. Слід пам'ятати, що учні повинні об'єднуватися. З об'єднаних учнів виростають дорослі, здатні об'єднуватися і працювати разом, утворюється об'єднання держави, нації.

Все що рекомендують учні, повинно бути обговорено і прийнято. Не поспішати говорити дигині, що це правильна або неправильна відповідь, краще допомогти учням засвоїти інформацію і прийняти відповідне рішення. Слідкувати за тим, щоб ніхто з учнів не залишився за процесом обговорення.

Рішення учнів треба сприймати серйозно, якщо ви бажаєте налагодити процес навчання на засадах взаємодії та критичного мислення.

Доцільно подбати про психологічну підготовку учасників. Головне створити в класі атмосферу доброзичливості і злагоди. Слід також враховувати особливості учнів класу [3].

Приміщення слід ретельно підготувати, щоб учасники могли легко переміщатися в групах, мати можливість спілкуватися з товаришами, тобто повинен бути створений фізичний комфорт [2].

Впровадження нових педагогічних ідей в практику, перехід вчителів на більш досконалі технології навчання - процес нелегкий і нешвидкий. Це пояснюється суто творчим характером педагогічної діяльності, яку неможливо описати як простий виробничий процес. Оволодіння новими технологіями навчання вимагає формування внутрішньої готовності вчителя до серйозної роботи з перетворення самого себе.

Література:

1. Гін А. Прийоми педагогічної техніки. – Луганськ: Навчалыпа книга “Янтар”, 2004. – 85 с.
2. Данилова Л. Розвивати пізнавальну активність учнів //Любов Данилова // Рідна школа. – 2002. – № 6. – С. 18-20.
3. Лернер И. Я. Процесс обучения и его закономерности / И. Я. Лернер. – М.: Просвещение, 1987. – 208 с.
4. Пометун О. Інтерактивні методи навчання / Енциклопедія освіти / Акад. пед. наук України; головний ред. В.Г.Кресь. – К.: Юрінком Інтер, 2008. – 1040с.

Нагорняк С.В.

здобувач кафедри педагогіки

*Вінницький державний педагогічний університет
імені Михайла Коцюбинського, Україна*

ПРАВОСВІДОМІСТЬ ЯК САМОСТІЙНА ФОРМА СУСПІЛЬНОЇ СВІДОМОСТІ

У сучасному суспільстві громадяни з розвиненою правосвідомістю в соціально-громадянській сфері усвідомлюють необхідність правового регулювання, погоджуються й приймають обов'язки навіть всупереч власним інтересам. Несформованість проявляється в соціальному інфантилізмі, громадянській пасивності, безпомічності, у відсутності самостійного пошуку шляхів виходу зі складних ситуацій.

Правосвідомість, як самостійна форма суспільної свідомості, характеризується специфічними особливостями, особливими характерними рисами, а також специфічними ознаками. Аналіз літератури дозволяє виокремити наступні особливості правосвідомості: правосвідомість – одна зі складових суспільної свідомості, під якою розуміють політичні, правові, моральні, релігійні, наукові та філософські уявлення людей, їхні емоції та почуття, настрої та переживання, що виражають ставлення до наявного суспільно-історичного процесу та які поширені у суспільстві; правосвідомість включає в себе знання теорії, ідеологію, почуття, уявлення, цінності, очікування, емоції, котрі формуються в окремої особистості та соціальної групи і включаються у певну систему правовідносин; правосвідомість характеризує сукупність духовних утворень, котрі визначають здатність людини до існування у правовій сфері, вміння людини слідувати нормам права, нести відповідальність за здійснення та реалізацію своїх прав і свобод. Тому зміст правового процесу залежить від уявлень про право, менталітет, складений у суспільстві; серед інших правових феноменів, особливістю правосвідомості є здійснення одночасно рефлексії та споглядання. Як рефлексія, правосвідомість пізнає сама себе, визначає свій рівень розвитку, у випадку споглядання – відбувається правове усвідомлення юридичної матерії; правосвідомість є елементом мотивації власних дій індивіда, соціальних груп